

מובחנת, עם טעם שמבהיר שכאן ההיגיון הוא אחר. במקום זה קיבלתי חנווני יפני מנומס שמכוון אותך לתחנת הרכבת הקרובה באנגלית סבירה עד כדי שעמום. אני יכול לראות את עצמי שותה אותה בסבבה בערב או אחר הצהריים, עם אוכל או בלעדיו. לחפש אותה במיוחד זה כבר סיפור אחר.

את החצי השני של הערב נעביר בחדר טוקיו. התקרובת מתחלפת ממזטים לסושי, ובמקום הבירות מכבדים אותנו בסאקי. אני אוהב סאקי, במיוחד בחורף. קנקן קטן של סאקי חם בתמחור הגיוני זה יופי של טריט, שלושה או ארבעה אם הוא ממש הגיוני זה כבר טריט פרימיום. סאקי קר בא עם סימן שאלה. מתי שותים אותו? ולמה? בשיא הקיץ יש משקאות שבאים טוב בחוף ומשקאות שבאים טוב בערב. הוא אמור להתחרות בהם?

Nigori יש מראה עכור וטעם מתוק, אבל לא מתוק מדי. אין בארץ תרבות סאקי, והמעשה המתבקש הוא להוריד אותו כמו שוט ולפספס את רוב הטעמים. זה באמת מה שחלקנו עושים, ואז מסתכלים על הבקבוק ומתקשים להחליט אם בא לנו להכיר אותו יותר טוב או להמשיך ליצרן הבא. אני שותה אותו בכמה שלוקים. לא לאט כמו סאקי חם, אבל בתשומת לב מספקת בשביל לגבש החלטה: נחמד אבל לא בשבילי.

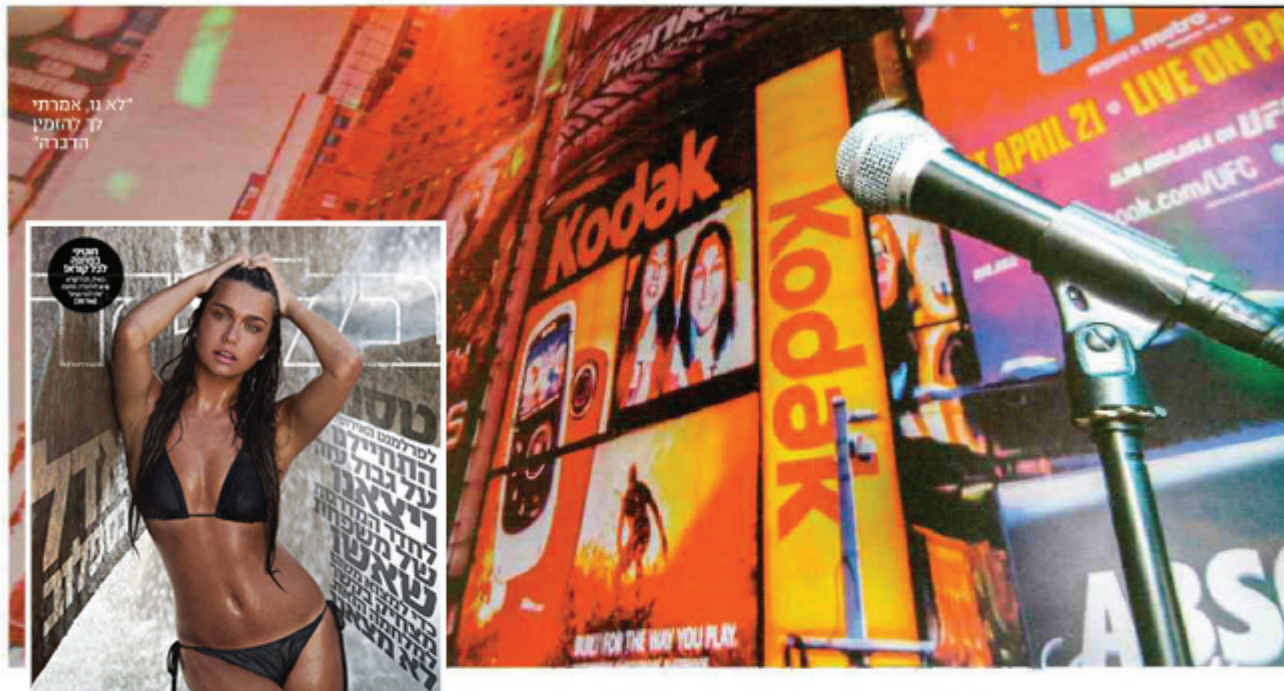
עכשיו מגיע Ozeki הקלאסי. אני מכיר אותו כסאקי חם מוצלח אך לא מדהים. ההגשה הקרה מדגישה מעט את חוסר התחכום שלו אבל גם את הצלילות, ובסך הכל לא פוגעת בו יותר מדי.

האוזקי היבש מוגש כמעט קפוא כשונים, שכולנו מורידים יחד. זה מוזר ומפתיע, ואף פעם לא שתיתי סאקי בצורה כזאת. מוזר להוריד שוט של משקה לייט - כולה 14.5 אחוז אלכוהול. כאילו הוספנו לו דרמה שהוא לא באמת צריך. שוט כזה אפילו יוצמחים כמוני יכולים להוריד בצהריים מבלי לשנוף. אני אשמח לבדוק את העניין הזה שוב.

סאקי אחרון להערב: Hana Akawa. הוא מוגז, רוד, פירוטי ומתוק כמו אקסטה בנעלי בית ארנבונים. דווקא יש דרך גברית לצרוך אותו. לשכוך בתור חיטוי על פצע אחרי דו-קרב בנשק קר. אנחנו מביטים בו בחשדנות, טועמים בשביל לצאת ידי חובה (הו פאק זה די טעים מה זה אומר עליו) וממשיכים הלאה, מסכימים בשתיקה לא לדבר על הרגע הזה לעולם.

את הלילה סוגרים שלושה וויסקים. תחילה Yamazaki בשני גילאים, 12 ו-18, ואז Hakushu שטעמתי כאמור רק בסוף. מה הקטע של וויסקי יפני? בשביל מה צריך אותו? יש מספיק וויסקי טוב ממדינות עם מסורת שתייה וייצור. השאלות שלי נעלמות ברגע שאני מוריד את הימזאקי הקטין בגרון. אוקיי, מלוכ-סנים, תייצרו וויסקי. יש לו טעם שלם. פשוט ערימה של טעמים נפרדים שיד ברזל מאגרפת לטעם אחד. ללא ספק בקבוק שכדאי שיהיה בבית. הבגיר דווקא מאכזב אותנו. הוא קשה וכבד ונראה שאיבד את רוב התנופה והסטייל של נעוריו.

התאקושו, אם אני מתעלם מהחרצן, הוא סינגל מאלט מוצלח למדי שלא עורר אצלי סקרנות מיוחדת אבל יכול להיות שלא הייתי הוגן כלפיו. את, כן - ומאז שנגמר התירוץ של הכדורגל שרנו קריוקי. שיא הערב היה שאשו ואביעד משהקים את "גדליה רבע איש" של דקלון וממלמלים כמעט את כל המילים כי אין להם מספיק פוקוס בשביל לאתר את המסך. תודה לאל שנתנו לנו חדר נפרד.

אחי, אתה על רמקול

נסענו למועדון הקריוקי MEon the Mic ברחובות כדי לשתות אלכוהול יפני ולשיר. החלק הראשון היה מעניין ובחלק השני אנחנו לא מעוניינים להיזכר

עד הרגע האחרון חיכיתי לזווג נוסף שיביא איתו בנות. אחרת בשביל מה אני עובד בבלייזר.

הלויז' שלנו צמח: לראות הולנד-מקסיקו, לשתות אלכוהול יפני, לבלוס מזטים וסושי ולכבד את התרבות המארחת - היפנית והרחובותית כאחת - בכ-דיחות קריוקי. המשחק כבר התחיל ואנחנו נכנסים ל"חדר לונדון", שכמו בכל החדרים בלונדון, גם בו דגל הממלכה המאוחדת מצויר על השולחן ויש הדפסים של הביג בן, המלכה ושרלוק חולמס על הקירות.

התקרובת מוגשת יחד עם גלון או שניים של Sapporo. עכשיו באים! הרי כל שנה שעוברת מרחיקה אותי מבירה יותר ויותר. היא מרפדת לי את הקיבה כמו בטון על רגליים של מאפינר ונורמת לי להתנדוד רוב הערב על הקו בין הסטוול לשירותים. את הסבלנות לבירות כבודות וסמיכות כבר איבדתי לגמרי תנו לי גולדסטאר, טובורג רד או אחת מאלה שאפשר לבטא את שמן רק כשאתה פית, ואני אהיה מרוצה במידה. מנגוץ מפגר, אנב. אם אי פעם אשיק ליון בירה השם שלה יהיה נרעפס.

בקיצור, סאמרו. בירה טובה מבחינתי או בירה שאתה לא מרגיש שאתה שותה אותה. שפתאים אתה מנלה ארבעה בקבוקים ריקים על השולחן או חשבון מפלצתי. סאמרו לוקחת את המבחן הזה בהליכה ברוורס. פשוטה, בהירת, חלקה ומותירה טעם נעים.

במחצית השנייה אני רואה שהדגל הבריטי מנוקד בכמות מרשימה של בקבוקים ריקים. לכל אחד יש בקבוק ביד, וכל אחד מגיש אותו אל שפתיו בתנועה שנראית כמדלגת על המוח. אני מרוצה ומעט מאוכזב בו זמנית. ציפיתי לבירה ספוראית,

אני לא מאוהבי האלכוהול. יש לי מאסון שיכורים של דובון אכפת-לי ושלמך חית שתן של ילדה בת שלוש. קיבולת דווקא יש, אבל נדיר שמתחשק לי לאתגר אותה. אוכל יפני מתבזבז עליי כי אני צמחוני ואני לא בקטע של קריוקי כי אני שר כאילו ממש כרגע מתחלף לי הקול. לא מפתיע שערב קריוקי, אלכוהול יפני וסושי התאים לי כמו ברידג, חומס בן חודשיים ותה עם לימון.

בסוף הערב ליאר חוסם אותי ביצטאה. "אתה יודע שאתה כותב על זה, כן?" במקום לענות אני רץ חזרה ומוריד כוסית וויסקי מלאה שנשארה על השולחן. לא טעמתי ממנו במהלך הערב כי שתיתי כבר די והותר ולא התחשק לי לאבד את זה מול כולם ולבדוק כמה מעמים אני יכול להעפץ לגלובע את הכובע לפני שהוא חונק אותי עד אובדן הכרה. לא רע, הוויסקי. נדמה לי שחשתי בעקבות של חרצן.

או, הנה מועדון קריוקי שפיצח את השיטה. במקום להכניס כמה שיותר אייפנים לחלל אחד, MEon the Mic - או "מיואן" אם אתם מחבבים אותו מספיק בשביל שם חיבה - נבנו מלכתחילה חמישה חדרים נפרדים עם כמה וויסקי-רומים. בכל אחד מהם אפשר לטגור כנופיית מבלים ולתת לה להסתלבט ולעוף על עצמה בפרטיות ועם אספקט טובין נדיבה ושושפת. הרבה יותר נעים לכבד ולצוות עם הקליקה שלך. אפילו מוצרים לא נכנסים אם לא מאמי-נים אותם בלחיצת כפתור.

חוץ מליאוור, מגלבווע וממני, הוואן שאסף אותנו מהמערכת מורק לתרבות יום א' באזור התעשייה ברחובות גם את שאשו, אסי, אביעד ואביב פרינקל. קמרי-לינג החליט לבטל בגלל התראה ממוקדת על סבירות מסוימת של כסף. כרגיל